

הבית בקצה הרחוב

מחזה מאת: איציק אלוני

כל הזכויות שמורות

©

aloni-i@bezeqint.net

טל – 03-5225458

כתובת: רחוב גוש חלב 23 תל אביב

הדמויות לפי סדר הופעתן

- אורה - אלמנה שחיה עם בן זוגה.
 מנחם - בן זוגה של אורה.
 דולב - בנה של אורה מנישואיה.
 יזהר - תייר.

תמונה ראשונה

סלון בבית פרטי, ריהוט ישן ופשוט, ספה שולחן קטן לידו, בצד שולחן אוכל שתיים מרגליו משוחררות (עומד עקום), כיסאות. טלוויזיה. אורה, בעלת הבית היא אישה בעלת ממדים. שרועה על הספה וצופה בסדרת טלוויזיה עונה שניה. מנחם, בן זוגה (לא נשואי) של אורה חוזר הביתה מעיסוקיו. אורה ממשיכה להיות מרוכזת בסדרה ולא מתייחסת לכניסתו של מנחם. מנחם מתיישב לידה ותוך כדי צפייה בטלוויזיה, מספר פעמים הוא מנסה להתקרב אליה בחשאי, ובכל פעם מעיף אליה מבט לבדוק את תגובתה. אורה רואה בזווית העין את תנועותיו ומשמיעה קולות של אי-נחת ורתיעה בכל תנועת התקרבות שלו. בשלב מסוים עוצם את עניו ונושם עמוק כדי להריח את האוויר. עיניו פוזלות לעברה.

מנחם (נאנח) אח... איזה ריח משכר.

{פאזזה.

מנחם מחכה לתגובה כלשהי}

מנחם מאוד... מאוד מיוחד הריח הזה.

אורה זה הבושם החדש שקניתי לפני יומיים.

מנחם תתחדשי.

אורה אל תפריע לי אני עכשיו בדיוק בשיא המתח.

{מנחם מחייך}

אורה (בלי לראות אותו) על מה אתה מחייך?!

מנחם לא תכעסי?

אורה לא.

מנחם	בטוחה שלא?
אורה	אמרתי לא! אבל בלי להפריע.
	(פאזזה, מנחם מהסס)
אורה	(בחוסר סבלנות) נו...!
מנחם	התכוונתי לריח התבשיל. זה בדיוק מה שהקיבה שלי מחפשת. התבשיל מוכן להגישה.
אורה	אחרי הפרק.
מנחם	(מתחנף תוך כדי התקרבות אליה) ועכשיו לא בא לך בחשבון?
אורה	לך למטבח ותיקח בעצמך. אבל אל תגרד את תחתית הסיר, קודם תערבב בעדינות.
מנחם	למה?
אורה	שלא תהרוס את הציפוי של הסיר.
מנחם	אבל השילוב של הריח וההגשה שלך הופכים אותי למלך בארוחה.
אורה	אני עכשיו מלכה, לא עושה שום דבר אחר.
מנחם	את יודעת מאיפה הרחתי את התבשיל שלך?
אורה	אה...
מנחם	מהבלוק שליך...
אורה	אתה יודע שאתה מפריע לי?!
מנחם	(פאזזה קלה) רציתי רק שתדעי עד לאן...
אורה	(גוערת בו) אני יודעת שהריח מגיע עד לבלוק השני!
מנחם	הרבה יותר רחוק, עד לעץ האקליפטוס.
אורה	ריח התבשיל של אימא שלי הגיע כמעט עד לקצה השני של הרחוב.
מנחם	(תוך כדי דיבורו מתקרב אליה. משולהב) גם שלך גם שלך.

- אורה יש לך חוש ריח מפותח.
(אחרי פאזזה קלה. פעם ראשונה שהיא מעיפה חצי מבט לעברו)
מנחם, תפסיק להתגנב ולזחול אלי כמו נחש, אתה מפריע לי!
- מנחם אנחנו נשואים חמש שנים ואנחנו עדיין יחד, מה את חושבת אם היינו..
- אורה (קוטעת אותו) אנחנו לא נשואים, אנחנו בני זוג ללא התחייבויות!
- מנחם (מרוב תשוקה יוצא לו גמגום) ו... וממ-מעולם לא י-יזמת ס-ס-קס.
- אורה (פאזזה. חצי מבט אליו) מה פתאום נזכר בזה עכשיו? מה קורה לך?!
- מנחם תירגע אתה לא רואה שאין לי זמן בשבילך!
- מנחם (מרחרח) שילוב ריח הבושם וריח התבשיל תמיד עושה לי את זה.
- אורה מהיום והלאה אין בשמים ותבשילים.
- מנחם את שמה לב איך את מדברת אלי?
- אורה שמת לב איך אתה מפריע לי, ובגללך אני מפסידה רגעים חשובים בפרק הזה?!
- מנחם זאת הפעם השנייה שאת...
- אורה אני אצפה בו כמה פעמים שארצה!
- מנחם (בהיסוס) אני נכנס, אומר שלום, מדבר אתך בנועם, מנסה להתקרב, ואת עונה בלי למסתכלת עלי, אני לא קיר קר... (מקרב ראשו אליה בחשש מסוים)
- אורה (בחוסר סבלנות) מנחם, תירגע טוב!
- מנחם (נרתע ממנה) ממת'...
- אורה (נכנס לדבריו) אתה מפריע לי! זה לא מתאים לי עכשיו!
- מנחם (נכנס לדבריה) מתי יהיה לך זמן מתאים?
- אורה (נכנס לדבריו) הזמן יגיד מתי שיגיע הזמן ואני...
- מנחם (נכנס לדבריה) ...אני מבין שיש אנשים שאין להם חשק מיני חזק, ואת אחת מהם. במשך שנים אני כיבדתי את רגשותיך!... פעם אחת אני מבקש... (עוצר את דיבורו בגלל חצי מבטה המאיים)

- אורה** (מבט מלא אליו בפעם הראשונה)
המיניות שלי פרטית! נוטה להיות רבת-פנים ומורכבת למדי! לפעמים אני מחכה ליוזמה ולפעמים לא. אתה מכיר את העובדות האלה טוב מאוד. מה קורה לך היום?
- מנחם** או, סופסוף גרמתי לך להסתכל עלי במבט מלא. אני פה, קיים.
- אורה** את כל הסיפור עשית רק כדי שאסתכל עליך?
- מנחם** שתראי שגבר מחזר יושב פה לידך.
- אורה** גבר?! טוב אתה גבר, מרוצה?
- מנחם** בשנים האחרונות בכל פעם שניסיתי ליזום מגע כלשהו את מתחמקת.
- אורה** (קוטעת אותו. בפליאה) אתה ניסית פעם ליזום מהלך מיני, אתי?!
- מנחם** ואת סירבת.
- אורה** אני סירבתי לך? אתה מתבלבל ביני לבין מישהי אחרת.
- מנחם** את נאנחת בדיוק כמו שעשית לי עכשיו, וזה קורה לעתים קרובות.
- אורה** כי לך אין את הטיימינג הנכון. בזוגיות צריך טיימינג, ולך אין את זה.
- מנחם** אז לידיעתך, גם את נוהמת.
- אורה** (זועפת) אני נוהמת?! הפכת אותי לחיה?!
- מנחם** התכוונתי להגיד רוטנת, ויצא לי נוהמת.
- אורה** אתה יודע מה? אתה שפן!
- מנחם** אני מוכן להיות גן חיות שלם, העיקר שתיזמי פעם אחת מהלך ארוטי.
- אורה** תגיד לי, רק על זה אתה חושב?
- מנחם** על מה את רוצה שאני אחשוב? על איך שאת שורקת בשינה?
- אורה** אני שורקת?!
- מנחם** שריקות חדות.

- אורה** זה כדי להעיר אותך, בגלל הנשימות שלך שמשגעות אותי.
- מנחם** אלה הן המחשבות שלי שזועקות.
- אורה** בכל פעם שניגשת אלי כמו שניגשת עכשיו, היו אלה כוונות מיניות?
- מנחם** עד היום לא הבנת את זה?
(פאזזה)
- מה בסך הכול ביקשתי ממך לשטוף את הבית? לרחוץ אותי
באמבטיה? לגהץ לי את הבגדים?
- אורה** היום באת במטרה אחת, עם החלטת לקלקל לי את הצפייה בסדרה?
- מנחם** זאת סידרה מוקלטת ואת העונה הזאת את רואה כבר פעם...
- אורה** (קוטעת אותו) זה מפריע לך בעיניים? אני אראה עשר פעמים אם צריך!
- מנחם** הדברים האלה שאני אומר עכשיו, חשוב לי להגיד עכשיו בשידור חי.
רמת התסכול המיני שלי מגיעה אל, אל, אל... עד קצה גבול היכולת.
- אורה** עכשיו עצבנת אותי!
מה אתה נזכר בזה עכשיו?
(ממתינה לתשובות)
תגיד לי, מאיפה אתה בא?
אתה שותק.
יופי.
אתה יודע שהשתיקה שלי חזקה יותר!
- (פאזזה)
- אורה** עם מי נפגשת?
- פתאום אין לך מה להגיד?
אני מחכה! (מזהירה) ותגיד את האמת!
- מנחם** עם חבר.
- אורה** והוא חימם אותך עלי?
- מנחם** הוא חימם אותי על אשתו.
- אורה** (נדהמת) הביא אותך לאשתו?!

- מנחם** סליחה, התכוונתי שהוא סיפר עליה... איך... זה זה זה וזה...
- אורה** וחרמן אותך? מסכן, אז מה אתה מחכה? תלך לאשתו.
- מנחם** איזה מין דיבור זה?
- אורה** תדע שאני צריכה יותר מזה!
- מנחם** אני בא ומתקרב אליך כדי לחמם אותך, את רק ממלמלת ולא יוצרת קשר עין. גם כשאת לא צופה בטלוויזיה! אבל כשאנחנו בפומבי את מתחשבת, מקסימה, מחבקת, הולכת אתי יד ביד ומנופפת ככה בידיים, חברותית ומחייכת מסבירה פנים לכולם, חזה זקוף. את תעשי כל דבר כדי לרצות את כולם, אבל כאשר מדובר בשנינו לבד, הכול משתנה.
- אורה** תגיד, (מביטה בו ממושכות) אתה בסדר?
- מנחם** מאז שירשת את הבית, את עסוקה רק בבית. לפעמים אני מרגיש שאנחנו שותפים עסקיים ולא בני זוג.
- אורה** תוציא לך מהראש, אתה לא שותף בבית, אתה מתארח אצלי בבית.
- מנחם** (בציניות) בית, בית, בית, עד שיבוא גנב ויגנוב כבר את הבית!
- אורה** מה צריך להיות הלעג הזה?
- מנחם** את מכניסה לי מילים לעגניות לפה!
- אורה** תגיד, אתה רוצה לקלקל את הקשר בינינו?
- מנחם** קשר? איפה יש קשר? ממתי זה קשר? זה פלונטר! זה לְבִירִינָת! קשה לי להסכים לזוגיות כזאת, אני מרגיש כמו חמור עם זנב מקופל בין הרגליים האחוריות שלו ונוער אי-אה אי אה. אני מכריז שאני לא יכול להמשיך בצורה כזאת.
- אורה** זה מה שהחבר שלך לימד אותך?! "תהיה גבר!" "תכריז!"
- מנחם** תהיי אישה!
- אורה** תירגע.

מנחם יכול להיות שבמשך כל השנים, במקום לשבת על הספה ולצפות בסדרות ולחשוב כמה שווה הבית, היית צריכה לשבת על ספה של פסיכולוג בסדרות של טיפולים.

אורה איזו שנאה יוצאת מפוך היום.

מנחם שנאה היא מילה קשה.

אורה בשבילי, שנאה היא פשוט אהבה שנעלמה!

מנחם באתי לאהוב לחמם אותך ומה אני מקבל? דחייה, זלזול, לגלוג, ביטול, שביטה כללית! את כל כך קרה וחסרת אהבה לגמרי הפוכה למה שהיית כשנפגשנו וחיזרנו.

אורה אולי הפכת אותי להיות אדישה? קרה ושובתת?

מנחם הירושה הזאת רק מטריפה לך את המוח!

אורה הבית הזה יקר מאוד!

מנחם כמה פעמים הצעתי לך לגור אצלי ולהשכיר את הבית שיהיה כסף למותרות. תסתכלי על השולחן העקום הזה. הוא עומד עקום מהיום הראשון שנכנסתי לכאן, חמש שנים! ומי יודע כמה שנים עמד כך קודם לכן.

אורה ודבר כזה קטן אתה לא יודע לתקן.

מנחם תמיד תמצאי את השלילי בכל דבר.
(פאזזה קלה)

אני שואל אותך, האם את רוצה להתחיל לעבוד?

אורה שנים אנחנו משמיעים את אותם משפטים!
אין לי את כישורים הדרושים לשום עבודה, אני לא יכולה לעשות כלום. אני חונכתי אחרת. לא לעשות כלום!
אימא שלי הדריכה אותי להיות עקרת בית, כי לא היו לה אמצעים לשלוח אותי ללמוד! הבנת?!

שתיקה. אורה מביטה בו במבט כעוס.
אור יורד.

תמונה שנייה

רחוב.

יזהר נכנס בידו מפה, עובר ברחוב מחפש כתובת.

יוצא.

אור יורד.

תמונה שלישית

בית.

לאחר זמן מה, מנחם מופיע מהחדר לסלון.

מנחם בואי נצא ללמוד איך השתנו החיים בעולם.

אורה אני לא עוזבת את הבית לבד.

מנחם למה? בעבר יצאנו.

אורה שינוי מדיניות, לא משאירה יותר את הבית לבד, וזהו!

מנחם (נמאס לו לשמוע את הטיעון הזה, ומתפרץ)

בית לא בורח! בני אדם בורחים!

ניקרא **לדולב** שיבוא להשגיח ואנחנו נצא לבלות קצת.

אורה לך לבד, לך תברח כבר!

מנחם את מאיימת עלי?!?

אורה לך.

מנחם הפעם אני אלך ולא אחזור!

אורה בבקשה תלך, הרי המזוודה שלך תמיד מוכנה אחרי הדלת, ראיתי.

מנחם (מסמן על ליבו) אני המטומטם שפתח לך את הדלת ואפשרתי לך

לעשות בו מה שאת רוצה. את צריכה לחיות לבד!

מנחם הולך לחדר וחוזר כשהוא נושא מזוודה. מניח את המפתחות בכעס

על השולחן מעיף באורה מבט אחרון, ויוצא.

אור יורד.

תמונה רביעית

רחוב.

מנחם עם מזוודה, עם ראש מושפל וגב כפוף, עוצר ומדבר לעצמו. תחילה הוא מדבר בתנועות ידיים וגוף בלבד, ואחרי זמן מה נוספות תנועות השפתיים, ומידי פעם נפלטות לו הברות בקול. דולב, עובר ברחוב וכדרך הרגל מהנהן בראשו לשלום וממשיך. פתאום הוא קולט שזהו מנחם.

דולב (חוזר, בוחן את מנחם. מתפלא) מנחם?

מנחם (בבהלה) כן.

דולב זה אתה.

מנחם (במסכנות) כן, זה אני.

דולב חשבת שמישהו מדבר בפלאפון. היום אי אפשר לדעת אם אדם מדבר לעצמו או בפלאפון.

{מנחם חסר אוניו. שותק}

דולב מה קרה שהתחלת לדבר עם עצמך?

מנחם כשיש קשיים בחיים, הגב מתכופף ומתחילים לדבר.

דולב מה אתה עושה פה?

מנחם אתה רואה.

דולב עוד פעם אימא שלי זרקה אותך מהבית?

מנחם בהסכמה. הפעם נראה לי שזה סופי, ואת תבשיל גריסי הפנינה עם הריח המיוחד לא הספקתי לטעום. (מתנחם) אבל הספקתי לפחות להריח. (נאנח) אולי ככה טוב יותר.

דולב השתכללת. הפעם עם מזוודה גדולה יותר.

מנחם ככה זה, בסוף יוצאים תמיד עם מה שיש.

דולב מה היא כבר עשתה לך הפעם?

- מנחם** תגיד, אני יכול להתארח אצלך כמה ימים עד שאשיג דירה?
אתה יודע שהדירה שלי מושכרת בינתיים.
- דולב** תמיד אתה אומר את זה, ובסוף תמיד הכול חוזר לקדמותו.
- מנחם** (טופח על המזוודה) הפעם זה שונה.
- דולב** אל תתרגש יותר מדי, זה יעבור לה ותחזרו.
- דולב מבחין באיש שמתקרב אליהם.**
נכנס יזהר, מחפש כתובת. הוא חולף על פניהם מגיע לקצה השני של המקום, ומהקצה השני של הבמה פונה אליהם ושואל}
- יזהר** סליחה שאני מפריע לכם, אני מסתובב פה הרבה זמן עם מפה, וחוזר תמיד לאותו מקום.
- דולב** תארה את המפה.
- יזהר מתקרב ומראה לדולב,
מנחם דוחף את עצמו גם להסתכל}**
- מנחם** המפה הזאת לא מעודכנת.
- דולב** ישנה.
- יזהר** אף אחד לא יודע איפה זה אזור שכונת הוותיקים.
- מנחם** (צוחק) שכונת הוותיקים? אוהו... זהו שם ישן ורק המבוגרים מכירים, היום היא נקראת "סביוני הראשונים".
- יזהר** סופסוף מישהו יודע. זה בסביבה או רחוק מפה.
- מנחם** אתה עם רכב?
- יזהר** ברגל.
- מנחם** לך ישר לקצה הרחוב, עד לפנייה/עקומה כזאת של הכביש ימינה, שם יש שלט שאומר...
- דולב** (נכנס לדבריו) אתה מסבך אותו. כדאי שתשאל שם בפניה, אם אתה לא פונה בפניה הנכונה, אתה חוזר לכאן, כי יש שתי ימינות (!).
- יזהר** זה בדיוק מה שקרה לי. יהיה שם את מי לשאול?

- דולב** אם אתה פונה ימינה ולוקח את הצד הימני ימני, תמיד יש שם את מי לשאול.
- מנחם** זה קרוב, אבל עם קצת הרבה פיתולים. בגלל זה יש הרגשה שזה רחוק, אבל אם תיקח אזימות אווירית... (מסמן בידו) השכונה נמצאת שם בקצה הרחוב השני.
- דולב** עזוב, כשתגיע לפינה תשאל. פה יש אנשים שאוהבים לעזור.
- יזהר** אני רואה, תודה לכם.
(מתקדם קצת ועוצר נדמה לו שהוא מריח תבשיל באוויר ויוצא)
- דולב** (אחרי שיזהר יוצא) שמת לב?
- מנחם** איש מוזר.
- דולב** למה מוזר?
- מנחם** חדש כזה, עם מפה ישנה. כאילו לא שייך לפה.
- דולב** גם אנחנו מוזרים שלא יודעים להסביר לו דבר הכי פשוט איך להגיע לסביוני הראשונים. אוש לעזאזל, הייתי צריך לשאול לאיזה רחוב, היינו יכולים לקצר את הדרך אם היה רוצה להגיע לתחילת רחוב. בקיצור מנחם, כנראה שהפעם עשית לאימא משהו או אמרת משהו שפגע בה בצורה קשה.
- מנחם** לא.
- דולב** אולי בלי לדעת.
- מנחם** רבנו.
- דולב** ברור שרבתם. אולי פגעת בה מעבר לנקודה שהיא יכולה לשאת.
- מנחם** כנראה שעשיתי לה משהו, ואני לא יודע מה, אבל זה היה הדדי.
- דולב** עכשיו, תשליך את הכעס לים ושכח ממנו.
- מנחם** אבל למה היא עושה לי את זה?
- דולב** אף אחד לא יכול למלא את מקומו של אבי.
- מנחם** מה אני מנסה להיות אבא שלך?! מי בכלל מנסה.

- דולב** יש ימים כאלה היא מתגעגעת אליו כאילו שהיא רוצה אותו בחזרה.
כשהוא היה בחיים היא רק רצתה להשתחרר ממנו. כזאת היא.
- מנחם** היא פגעה בי כמו טיל ישר במטרה. פה, ישר בלב.
- דולב** אל תיקח ללב.
- מנחם** אתה יודע מה היא עשתה לפני חודש? היא שכנעה את העוזרת שאני השטן הקטן.
- דולב** אתה חייב להיות ערמומי כמו השטן, וכל הזמן להמציא את עצמך מחדש.
- מנחם** איך אפשר להמציא מחדש אם המערכת שלה משתכללת כול מפעם מחדש!?
- דולב** אתם ביחד חמש שנים, ועוד לא למדת ללחוץ על הכפתורים הנכונים?
- מנחם** לאימא שלך יש אלף כפתורים שונים, לך תלמד לנגן על כולם.
- דולב** מנחם, הזוגיות שלכם החזירה אתכם לילדות. אתה שם לב שאתם רבים כל ראשון וחמישי? בחיי, כמו ילדים.
- מנחם** היא... (מדגים בקולו ותנועות נגינה פראית על כינור)
- דולב** מה זה היה צריך להיות?
- מנחם** מנגנת בי כמו ילדה מנסרת בכינור ורוצה לקרוע את המיתרים.
- דולב** כי אתה נותן לה לנגן כך כמו בכינור.
- מנחם** די נקרעו לי המיתרים...
אני יכול לישון אצלך עד יעבור זעם?
- דולב** (מהסס) הלילה לא כל כך מסתדר לי. אני אסדר לך בית מלון.
- מנחם** הבנתי. בחורה? (לעצמו) יופי כולם נהנים... למה לא?
מלון גם אני יודע...
(מספיק ללכת שני צעדים)
- דולב** אתה יודע מה? אני אלך לדבר אתה.

- מנחם** (חוזר לדולב) היא תדע שסיפרתי לך, תחשוב שאני שלחתי אותך, והמצב יכול להחמיר. עזוב, לא צריך...
(מספיק שוב ללכת שני צעדים)
- דולב** מה יכול לקרות? מקסימום תפסיד את מה שאין לך כבר?
- מנחם** מה אני אעשה בינתיים?
- דולב** תחכה.
- מנחם** אני אחכה בחוץ ותקרא לי להיכנס?
- דולב** אין בעיה.
- נפרדים.**
אור יורד.

תמונה חמישית

בית. אורה נכנסת מכיוון המטבח, בידה קערית תבשיל גריסי פנינה.

- אורה** (מדברת לעצמה תוך כדי אכילה)
סופסוף את מרגישה את ה-לבד. בן זוגי... מי שהיה בן זוגי? כבר שכחתי? מעולם הוא לא היה ערמומי או אדם מניפולטיבי. קשה להעריך חלק גדול מהתנהגותו, הוא לא נדיב במיוחד. אני לא יכולה לבקש ממנו שום דבר בלי שהוא יגרום לי להרגיש אשמה וכאב ראש. (מנסה להפעיל את הטלוויזיה באגרסיביות. הטלוויזיה לא פועלת. מתעצבנת וזורקת את השלט על הספה) עוד פעם הסוללות... כשנפגשנו בפעם הראשונה הכנתי לו את התבשיל הזה, ומאז הוא התאהב בי ובתבשיל, (מצחקקת) היום הוא לא הספיק לאכול אותו, בתבשיל הזה טמונים הרבה סודות של אימא שלי, שקיבלה אותם מסבתא ויקטוריה שהלכה לעולמה בגיל תשעים ושש, אישה קטנה אבל בשלנית גדולה הייתה סבתא ויקטוריה.

{דפיקות בדלת}

- אורה** (לעצמה) ידעתי שישתפן. הפעם אני מחרימה אותו ומתעלמת ממנו לחלוטין. (בחיוך ובקול. לא מפנה את ראשה לדלת) אתה יכול להיכנס. (לעצמה בחיוך ניצחון) הפעם לא לקח לו הרבה זמן.

{שוב דפיקות בדלת}

- אורה בלי משחקים, הבנו את הרעיון. הכנס ואל תפריע לי!
 {יזהר מציץ ראשו.
 אורה עם פנים אדישות ומופנות הצידה}
- אורה אתה יכול לשבת ולשתוק.
 {יזהר נכנס, ועובר בשקט מאחוריה הספה. יושב לידה ומסתכל עליה.
 אורה לא מפנה את ראשה אליו היא מרוכזת באוכל ומתעלמת ממנו}
- אורה (בלי להסתכל עליו) תדליק את הטלוויזיה.
 {יזהר לוקח את השלט ולוחץ על השלט ומנסה להדליק את הטלוויזיה
 ולא מצליח. פותח את מכסה תא הסוללות, מסובב אותן קצת סוגר את
 המכסה לוחץ להדליק הטלוויזיה נדלקת.
- אורה (בהתפעלות) איך אתה יודע...
 {אורה פונה ורואה את יזהר, קופצת ממקומה.
 יזהר לוחץ על כפתור הכיבוי בשלט ושם אותו על הספה ומרים ידיים.
 אורה מתרוצצת בבהלה}
- אורה הצילו! הצילו!...
 יזהר (מנסה להתקרב אליה ולהרגיע אותה) אני... אני...
 אורה הצילו! הצילו!...
 יזהר (בקול) אני לא מה שאת חושבת.
 אורה (בורחת ומאיימת בצלחת האוכל שבידה) מה אתה רוצה?!
- יזהר את אמרת לי להיכנס, אז נכנסתי.
 אורה עכשיו אני אומרת לך לצאת, אז תצא!
 יזהר גברתי, אין לך ממה לחשוש. אני יוצא.
 אורה זו פריצה לדירה!
 יזהר אני מבקש ממך להירגע ולתת לי להסביר.
 אורה אין מה להסביר! קודם תצא מפה, ואחר כך תסביר!

- יזהר הנה אני יוצא.
(במהלך יציאתו עוצר פתאום ומריח) הריח בא מהבית הזה או מהחוץ?
- אורה צא עכשיו לגמרי בחוץ!
- יזהר תרשי לי.
- אורה אני לא מרשה. אני מבקשת ממך בנימוס לעזוב. עוד מעט בעלי יגיע, והוא בריון אלים עם פיוזים קצרים, לא כדאי לך להתעסק אתו.
- יזהר תקשיבי...
- אורה את ה"תקשיבי" תגיד אחרי הדלת.
- יזהר (בפתח) אני מחפש בית בסביבה, אבל כשהרחתי את ריח התבשיל התבלבלתי ונמשכתי לכאן. זה לא מובן לי, הגעתי לכאן בעקבות הריח. הייתי חייב להכיר את המשפחה שמכינה את התבשיל הזה.
- אורה אני לא מכירה אותך ולא יודעת מי אתה. עכשיו אחרי שנמשכת אחרי הריח והתבלבלת, אני מבקשת ממך להתאפס ולעזוב מיד.
- יזהר הריח בלבל וגלגל אותי לכאן.
- אורה יופי, תמשיך להתגלגל בחוץ. קדימה החוצה!
- יזהר (לפני שהוא הולך) אני רוצה להגיד לך.
- אורה אמרת יותר מדי.
- יזהר מילה.
- אורה תגיד ותלך.
- יזהר תודה לך על הריח.
- {יזהר יוצא}
- {אורה סוגרת את הדלת, הולכת לספה, לא מתיישבת. מהססת ומתלבטת}
- אורה (לעצמה) אולי הוא רעב? אימא שלי אף פעם לא דחתה אדם רעב. (פותחת את הדלת. קוראת ליזהר)
היי... חכה רגע! אני אביא לך קערית מהתבשיל.

- יזרה ממהרת למטבח.
 יזהר בפתח מציץ ובוחן את הבית.
 אורה חוזרת עם קערית תבשיל וכף.
 יזהר חופן את הקערית ומריח בהנאה {
- יזרה אחח... את הריח הזה מריחים כל השכנים? (טועם ונהנה)
- אורה אצל אמי זיכרונה לברכה, היו מריחים עד לבית בקצה הרחוב.
 (מחליקה את אצבעותיה בשיער ראשה כמו דוגמנית) בתיאבון.
- יזרה תודה. יבורכו ידייך.
- אורה תשמע, אתה נראה לי איש חביב. אחרי שתסיים תניח את הקערית
 והכף ליד הדלת ואני אקח אותם אחר כך, בסדר?
- יזרה מי ייתן והתבשיל לא ייגמר לעולם.
- {אורה מרוצה סוגרת את הדלת. יושבת על הספה, קמה, הולכת למטבח
 וחוזרת בחוסר מנוחה. מדליקה את הטלוויזיה, היא מגלה שחזרה לפעול.
 מחייכת. מכבה את הטלוויזיה. הולכת לפתוח את הדלת}
- אורה (רואים רק אותה בפתח) רוצה עוד?
- יזרה אני רוצה להמשיך ליהנות מהריח ולטעום את הנצח.
- אורה הייתי מציעה לך... אתה... לא נראה לי איש ערמומי, או נוכל... נכון?
- יזרה אין לך מה לפחד ממני גברת.
- אורה אני אורה. אתה יכול להיכנס ולהמשיך לאכול בישיבה כמו בן אדם.
 אני מצטערת שהתנהגתי אליך כמו אל כלב. אופס סליחה.
- {יזרה נכנס בזהירות כשהקערה בידי, יושב ליד השולחן העקום, ואוכל
 בהנאה}
- יזרה (תוך כדי אכילה) את אוהבת אותו?
- אורה אני מאוד אוהבת את התבשיל הזה.
 מכינים אותו בעיקר באזכרה של מישהו קרוב.
- יזרה של מי?
- אורה של אימא שלי.

- יזהר (אוכל. לאחר שתיקה קלה) את אוהבת את בעלך הבריון והאלים עם הפיוזים הקצרים?
- אורה הוא לא בעלי, הוא בן זוגי.
- יזהר והוא כזה בריון מפחיד?
- אורה (צוחקת) בכלל לא.
- יזהר את אוהבת אותו.
- אורה בוא נגיד שמעולם לא זלגו לי דמעות של אהבה.
- יזהר את שונאת אותו?
- אורה בוא נגיד שלפעמים הוא בלתי נסבל.
- יזהר כמה זמן את כבר לא סובלת אותו?
- אורה מתוך חמש שנים לא סבלתי אותו במשך ארבע שנים.
- יזהר ארבע שנים הן זמן רב לא לסבול מישהו ולהמשיך לחיות אתו.
- אורה רציתי לעזוב אותו מזמן, היחיד שמחבב אותו זה הבן שלי. למה? אני לא יודעת.
- יזהר את חושבת שלא היית צריכה להיות אתו?
- אורה תראה, אמרתי לעצמי שהזלזול בו לא צודק, אבל זה הפך להיות האוטומט שלי, אני לא יכולה להפסיק, זה גורם לי מין הנאה לראות אותו סובל. אני לא יודעת איך להסביר אותה.
- יזהר את יודעת, אומרים שצריך לשמור מרחק כשנוהגים ברכב.
- אורה כנראה שלא מתאים לי להיות בזוגיות אתו.
- יזהר למה נשארתי אתו?
- אורה אני מודה, פישלתי.
- יזהר את יודעת... המקרה/הגורל מאפשר לאנשים להיכנס לחיינו כדי לראות מי אנחנו באמת, כדי להפוך אותנו לחזקים יותר.

- אורה אני פוחדת על החיים, לחיות לבד. אני מרגישה כאילו מסלול החיים שלי לא נכון. עלולים לקרות לי דברים רעים ואף אחד לא ידע.
- יזהר לכל אחד יכולים לקרות דברים רעים.
- אורה אתה לא...
- יזהר (נכנס לדבריה) אני שיכור מריח התבשיל והטעם. (מסיים את התבשיל קם ללכת) תודה, הטעם טעם גן עדן.
- אורה (מחייכת ומתקרבת אליו) נחמד לדבר אתך.
- יזהר כמה זמן השולחן הזה עקום?
- אורה שנים.
- יזהר ובעלך, סליחה, בן זוגך לא יודע לתקן את זה?
- אורה הוא לא יודע לעשות כלום עם הידיים שלו. אותו דבר הבן שלי.
- יזהר (מתכופף ומביט תחת השולחן) בסך הכול ברגים שהשתחררו... יש לך מברג פיליפס? (מעיף מבט נוסף על הברגים)
- אורה יש לי ארגז כלים שעוד לא נגעתי בו ואני לא יודעת מה יש בתוכו.
- {יוצאת בדילוגים מחויכים להביא את ארגז הכלים.
בינתיים יזהר בוחן את השולחן. מעביר את הצלחת לשולחן הקטן.
מסיר את המפה מעליו מקפל ומניח על השולחן הקטן.
הופך את השולחן הרעוע שיהיה קל יותר לחזק את הברגים המשוחררים.
אורה חוזרת במאור פנים עם ארגז הכלים}
- אורה בבקשה. אני רואה שאתה מאבחן מהר כמו בעל מקצוע.
- יזהר אלה תיקונים פשוטים.
- אורה (נרגשת) מהבוקר הייתה לי תחושה שמהו יקרה היום.
- {פאזה קלה.
יזהר פותח את ארגז הכלים ושולף מברג פיליפס}
- יזהר (תוך כדי עבודת תיקון השולחן) ניסית פעם להסביר... (מרים את ראשו אליה) שאולי אתם צריכים לצאת לבלות ולצבור חוויות ביחד, כדי שתישארו קשורים כזוג?

- אורה הוא מסרב לצאת לבלות.
- יזהר הוא מסרב?
- אורה האמת היא שאני מסרבת. אני אוהבת להיות בבית שלי, והוא קמצן.
- יזהר אם כך אתם מתאים זו לזה.
- אורה כל מה שיצא מפיו היום, רק סקס. (בנחמדות) לא אמרת לי את שמך?
- יזהר יזהר.
- אורה שם יפה קיבלת. (בהיסוס) אני מרגישה אתך...
(מסמנת בידיה קרבה. ומיד חוזרת לנושא)
שיחה כמו ששנינו מנהלים עכשיו, לא יכולה להתקיים ביני לבינו.
אני לא יכולה לספר לו שום דבר בלי שיקפוץ עליי ויתחיל להשתגע.
האמת היא שהוא לא בריון אבל מהר מאוד נשרף לו הפתיל.
- יזהר ומה את עושה כשהפתיל נשרף?
- אורה אני אומרת לו שילך לשירותים להירגע, או שאני אומרת "למה שלא תיקח את החפצים שלך ותלך", והוא כועס ושואל "לאן אלך?"
- יזהר הוא בגד בך?
- אורה לא.
- יזהר פגע בך פיזית?
- אורה לא.
- יזהר מכבד אותך?
- אורה זה כן.
- יזהר עובד כדי לספק את הצרכים שלכם ושל הבית?
- אורה גם זה כן.
- יזהר גירשת אותו ואיפה הוא עכשיו?
- אורה אמרתי לו שאם הוא רוצה להתגרש, שיתגרש. אמר לי פעם "צר לי להגיד לך שאת הפכת למשא כבד תרתי משמע".
זה כאילו שהוא קרא לי דובה!

- יזהר (מתפלא) אלה המילים שלו?
- אורה אמרתי לו "אתה יכול להניח את המפתחות על השולחן ולעזוב".
- יזהר ככה אמרת לו?
- אורה מה שאתה שומע. תגיד, אתה מבין אותי ברור כשאתה עובד?
- יזהר כל מילה.
- אורה הוספתי. (מצחקקת)
- יזהר (אחרי שהמתין למשך) מה?
- אורה עזוב.
- יזהר את לא מפריעה לי. תמשיכי.
- אורה אמרתי לו חד וחלק; "במשך שנים הרדמת את חדוות החיים שלי! הרדמת לי את החשק המיני והרדמת את חלומותי! הוא חזר היום הביתה, חבר הדליק אותי, (מסבירה) הכוונה חיממם אותי מינית, וישר כשהוא הגיע הביתה רצה סקס, איך אני יכולה לקיים יחסי מין עם אחד שאת נשימתו בשינה אפשר לשמוע מהסלון? זה קשה לי ככה, בא לי לצעוק.
- יזהר את חושבת שהוא בעל איום.
- אורה (תוך כדי צחקוק) עכשיו אני מרגישה שאני מדברת עם פסיכולוג.
- יזהר את מדברת יפה ואני אוהב להקשיב.
- אורה הוא טוען שהירושה תהפוך אותי לטרגית ותשגע אותי. תראה, את אבי לא הכרתי מעולם. אמי, כשהייתה בחיים, סיפרה לי שאחרי מותו הפתאומי ראתה את החיים מתפתחים אחרת ממה שדמיינה, מצאה את עצמה מגדלת אותי לבד. אחרי שאיבדתי אותה הרגשתי... אתה מכיר את ההרגשה הזאת, שאתה נמצא ברכבת הרים והכל כמו נשמט מתחת לרגליך? הייתה לי את אותה תחושה בדיוק. לא היה לי מושג מה לעשות. הרבה אפשרויות התרוצצו בראשי ובסוף נשארתי תלויה כמו עפיפון בין שמיים לארץ. הרגשתי שאני במקום הכי מרחף מכפי שאדם יכול להיות בו. לא ידעתי שסבל כזה יכול להתקיים. הרגשתי כאילו מלאך המוות מתחמם עלי. והיום אני מרגישה כמו אסירה בבית שלי. הבית שולט בי.

- יזהר אל תשכחי שגם לאסירה יש זכות לצאת החוצה לחצר.
- אורה אתה מדבר מתוך ניסיון?
- יזהר (מתעלם מהערתה) אולי מה שקורה בינו לבנך זה עניין הורמונלי, או קשור למזג האוויר, או אולי זה הירח עושה לך את זה.
- {יזהר עדיין עסוק בתיקון. נכנס דולב}
- דולב אוהו, סופסוף, אני רואה שנכנעת והבאת בעל מקצוע! כמה שנים?
- אורה אני לא הבאתי אותו. הוא בא לבד.
- דולב איך הוא ידע?
- אורה לא יודעת, כנראה שיש לו אינטואיציה.
- דולב אדוני הנגר, נגר?
- {יזהר שקוע בחיזוק הברגים כך שהוא עדיין לא מרים את ראשו}
- יזהר אני, אני תכף מסיים.
- דולב אתה נגר?
- יזהר לא במקצוע.
- דולב (לוחש לאורה) מי הוא?
- אורה (מרימה כתפיים) אני לא יודעת!
- דולב (קורא לה לבוא הצדה) מה זאת אומרת "אני לא יודעת?!"
- אורה קוראים לו יזהר זה מה שאני יודעת.
- דולב (בדאגה) הוא מחזר אחריך?
- אורה אני יכולה להעריך את הדאגה שלך, אבל אל תדאג, אני בשליטה.
- דולב מה זאת אומרת אל תדאג? את אימא שלי!
- אורה עכשיו אתה פה ואין לי ממה...
- דולב ראית אותו פעם? שמעת עליו פעם?!

אורה	הוא איש נחמד.
דולב	מישהו המליץ עליו?
אורה	לא זוכרת.
יזהר	(סיים לתקן. מעמיד את השולחן על רגליו. בודק את יציבות השולחן) זהו, מתוקן. זה בן הזוג שלך?
אורה	זה הבן שלי.
דולב	זה אתה?
אורה	(בחיוך) אתם מכירים?
יזהר	בן גדול יש לך. (לדולב) אימא שלך הואילה בטובה לכבד אותי בתבשיל שלה. הריח המשכר של התבשיל יישאר חקוק אצלי לנצח.
דולב	עכשיו אחרי שהשתכרת מהריח וטעמת והכול בסדר, אני מודה לך על תיקון השולחן, דבר שאף אחד מאתנו לא השכיל לעשות. (מוציא שטרות של כסף) כמה אני חייב לך?
יזהר	לא תודה. לא עשיתי את זה בשביל כסף.
דולב	קח, אני לא אוהב להיות חייב.
יזהר	הספיק לי המרק.
אורה	(עושה ליזהר עיניים) תודה לך, יזהר... אם נצטרך פעם מישהו לתיקונים ולשיחות נפש, איך אפשר להשיג אותך?
דולב	(מסנן בין שיניו) אימא מספיק, אנחנו נביא בעל מקצוע.
אורה	(לדולב) חסרות לנו ידיים טובות, והוא עם ידי זהב, אז למה לא?
יזהר	אני נמצא כאן בביקור קצר מאוד.
אורה	שיהיה לך ביקור מוצלח.
	{דולב הולך ללוות את יזהר לדלת היציאה}
יזהר	(מושיט יד לשלום, ונענה) אני מבקש את סליחתכם, ושוב תודה. יזהר יוצא.

תמונה שישית המשך

- דולב** מה זה היה צריך להיות?!
- אורה** מה זה מה?
- דולב** את לא נורמלית, איך את מכניסה אדם זר לבית?
- אורה** הוא רצה... להריח את ריח התבשיל... ו... ונתתי לו לטעום ממנו קצת... אימא תמיד האכילה אדם רעב. וזה התגלגל לשיחה מעניינת ותיקון מקצועי של השולחן. ואני חושבת שהוא בכלל פסיכולוג סמוי. מה אתה עושה מזה עניין?
- דולב** ראיתי בעיניים שלו חיזורים אחריו!
- אורה** כן?
- דולב** את רוצה להגיד לוי שאת מרוצה מהחיזורים שלו אחריו?
- אורה** מה פתאום, ממש לא, אם כבר, להיפך אני זאת שניסיתי לחזר...
- דולב** את לא רואה שהוא נוכל?
- אורה** לא. איך נראה נוכל? הוא גם עזר לי להבין דברים על גברים.
- דולב** (בדאגה) מה הוא עשה לך?!
- אורה** לא עשה! בדיבור, בהקשבה, בשאלות, בתשובות. גבר שידע להקשיב זאת חוכמה נעלה.
- דולב** או שהוא טיפש!
- אורה** הוא בכלל לא טיפש!
- דולב** עכשיו את גם מגנה עליו? את לא יודעת שהנוכלים הם תמיד בעלי לשון חלקלקה, ויש להן תשובות לכול? יריחו טרף קל כמו חיה ינצלו את הרגע. למה את חושבת שהוא הסכים לצאת מהר?... כי הוא נבהל וברח. עשי טובה, תתחילי לנעול את הדלתות.
- אורה** לא קרה כלום, בסך הכול נתתי צלחת תבשיל לאדם רעב.

{דפיקות בדלת האחורית}

דולב (קורא בקול) מנחם אתה יכול להיכנס.

אורה (מתפלאת) מנחם פה?!

דולב כן.

אורה הבאת אותו אתך?

דולב אמרתי לו לחקות בחוץ.

{שוב דפיקות בדלת}

אורה למה מהדלת האחורית?! (קוראת) תכנס כבר!
(לדולב) קיבל פיק ברכיים, אתה רואה עם איזה מנחם יש לי עסק?

דולב מנחם תיכנס כבר!

{יזהר נכנס מהדלת האחורית ישר לכיסא. יושב משועשע.
אורה ודולב מביטים אחד בשני ולא מבינים}

דולב (לאורה) השארת גם את הדלת האחורית פתוחה?!

יזהר תסלחו לי אבל יש לי בשורה עצובה ומשמחת. זה הבית שלי!

דולב (בטון לעגני. לאורה) תראי מה צלחת מרק עושה.

אורה (ליזהר) תראה יזהר, מספיק עם הבדיחות. סלח לי, טעיתי, חשבתי שאתה איש טוב. אני מבקשת ממך לעזוב את מהבית.

יזהר זאת לא בדיחה. ברצינות. זה הבית שלי!

דולב (מוציא כסף) אתה רוצה יותר כסף על תיקון השולחן?

{יזהר מניד ראש ומחייך כמי שמתגרה בהם}

דולב (מתפלא. בכעס) תמחק את החיוך מהפנים וצא מפה!

{פאזזה.

אורה ודולב מטכסים עצה בצד}

דולב (בשקט לאורה) מה יקרה עכשיו אם הוא לא ירצה לעזוב? איך אני יכול להוציא אותו מפה? אני לא רוצה להשתמש באלימות.

אורה (בשקט) לא צריך באלימות, כשאלומות מתחילה אי אפשר לדעת איך היא תסתיים.

- דולב** (לוחש) למה שלא נקרא למשטרה?
- אורה** המילה משטרה עלולה להכניס אותנו לפניקה והוא עלול לשנות כיוון ולנקוט באמצעים אלימים קשים. זה לא רעיון טוב.
- יזהר** אני דווקא כן מציע לצלצל למשטרה.
- אורה** (לוחשת לדולב) אם הוא מציע להביא את המשטרה, סימן שהרעיון בכלל לא טוב. (בחשד) אם הוא לא פוחד סימן שיש לו אקדח.
- דולב** (כועס בשקט) מה עושים במצב כזה? איך אפשר לגרור מישהו מחוץ לבית? אני לא רוצה להשתמש בכוח... לעזאזל!
- אורה** (ליזהר) לא היינו רוצים שהמצב יתדרדר לאלימות. תראה, היה נחמד לשוחח אתך, באמת... לא כדאי לך להתעסק אתנו. היית חביב והקשבת לבעיות שלי, אבל בוא לא נגזים, או-קיי? אני מבקשת ממך לעזוב בנועם. אני מבטיחה לך שאם אבשל עוד פעם את התבשיל, אזמין אותך. עכשיו אני מבקשת שתקום ותלך לבית שלך.
- יזהר** אני בבית שלי.
- דולב** קום ולך. ברחוב יש הרבה בשלניות.
- אורה** אני מזהירה אותך, הבן שלי רוצה לתפוס אותך מהגרוגרת ולגרור אותך החוצה. בינתיים אני עוצרת בעדו.
- דולב** תגיד, מה אתה רוצה באמת?!
- אורה** אתה יכול למצוא את עצמך בכלא.
- דולב** (אינו יכול להבליג יותר) זאת הסגת גבול! (מושך את יזהר מהכיסא) די כבר עם המשחקים! צא מפה אמרתי לך! אתה שומע? (מרים את ידו כדי להכות)
- אורה** (עוצרת את ידו של דולב באוויר) לא, אני לא מרשה. אולי הבן אדם חולה נפש, עזוב אותו.
- {אורה פתאום מתנפלת על יזהר, מרימה אותו בכוח ומנסה להוציא אותו. החוצה}**
- אורה** (תוך כדי שהיא מרימה אותו. ליזהר) אני מקווה שלא תבקש לישון במיטה שלי.

- יזהר (מצליח להשתחרר) רק עם נשק חם תוכלו להוציא אותי מפה.
- דולב מה הסיפור שלך?! אתה מסתובב בין בתים, נכנס אליהם ומשתלט? משהו לא בסדר אתך? ברכת מבית חולים? משעמם לך בחיים? (באיפוק פונה לאמו) בא לי לפרק לך את העצמות!
- אורה דולב, אנחנו לא מפרקים עצמות של אף אחד.
- דולב (ליזהר) תראה, אני ממש מתאפק...
(אוחז בדש מעילו של יזהר ומטלטל אותו)
אתה יוצא או שאני מוציא אותך מפה מפורק לחתיכות!
- יזהר אתה רוצה להכות? בבקשה, קדימה תן לצד החייתי שבך לצאת החוצה ותרביץ לי. אין מספיק בריונים בארץ הזאת?! קדימה, זאת ההזדמנות שלך להוכיח את עצמך!
- דולב (מצווה) צא!
- יזהר תוריד את הידיים המזוהמות שלך ממני!
- דולב (מרפה ממנו) פעם אחרונה, אתה יוצא או לא?!
- יזהר בואו, אני אעזור לכם. ישנה אמרה מאוד רלוונטית למצב, "מתים לא מספרים סיפורים". קדימה, תהרגו אותי. אף אחד לא יודע שאני כאן חוץ מכם. תחתכו אותי לחתיכות ואף אחד לא ידע עליי. ולמה? כי רק לפני מספר ימים הגעתי לארץ, אין לי פה קרובים, חברים או מכרים, אין לי אף אחד, ואף אחד לא יודע שטסתי לארץ.
- דולב טוס בחזרה מאיפה שבאת! באת למות כאן ואתה רוצה שמישהו אחר יעשה זאת עבורך? לך תתאבד במקום אחר!
- יזהר אתם תטוסו מפה!
- דולב אתה מתחכם אתי?! (דוחף אותו לכיוון הדלת)
- {יזהר נדחף חזק החוצה.
בו ברגע מופיע מנחם בפתח הדלת והם מתנגשים אחד בשני.
מנחם, מרוב בהלה, באינסטינקטיביות דוחף את יזהר חזרה פנימה}
- מנחם מי אתה?!
- {כולם עומדים, מביטים אחד בשני ולא יודעים מה לעשות}

- אורה** (למנחם) לאן נעלמת? ומה אתה עומד כמו אני לא יודעת מה? למה הכנסת אותו חזרה?
- מנחם** התנגשנו ומתוך אינסטינקט דחפתי אותו ממני.
- אורה** מתוך אינסטינקט תוציא אותו החוצה.
- מנחם** מי הוא? (לדולב. נזכר) זה לא ההוא שראינו ברחוב?
- דולב** מסתבר שהוא מסתנן.
- אורה** פולש. טוען שזה הבית שלו.
- מנחם מוציא את הפלאפון ומתחיל לצלם את יזהר. יזהר לא מתרגש מזה ואף עושה פוזות ומדי פעם מסתיר את פניו}**
- מנחם** אתה כבר לא צריך להסתיר את הפנים שלך, אתה מצולם. (לוחש לדולב) היום כבר אין צורך להשתמש בנשק חם. (מצביע על הנייד) היום זה הנשק החם. כדאי להיזהר, אולי יש לו הפרעה נפשית, והוא ברח מאיזה מוסד. אולי הוא לא מבין את המצב אליו הוא הכניס את עצמו. צריך לנהוג אתו בעדינות. אני אעשה לו מבחן קטן. (פונה ליזהר באזהרה) תראה אדוני, אני לא מרגיש שבמקרה הזה יידרש להתעמת עם אף אחד, אבל אני מכיר אנשים שיורים קודם, ואחר כך שואלים שאלות. הבנת?
- יזהר** (מהנהן בראשו כאילו מתפעל) פשש... יצאת גבר.
- מנחם** (פונה לאורה) למה הכנסת אותו בכלל?
- אורה** בגלל הרצון להמשיך את מסורת הדלת הפתוחה.
- מנחם** והיא?
- אורה** לא לנעול דלתות, רק לפני השינה.
- מנחם** למה מלכתחילה הכנסת אותו?
- אורה** דפק, דפק, דפק בדלת, חשבתי שזה אתה, ופתאום הנוכל הזה נכנס, התיישב לידי, פחדתי פחד מוות. מסתבר שהריח של התבשיל הביא אותו לכאן. מה הייתי צריכה לעשות? האם הייתי צריכה ישר לדקור אותו? סליחה שלא דקרתי!

- מנחם** (בחנופה) עשית את הדבר הנכון. עכשיו את יודעת את הסיבה?
- אורה** לא, הוא לא התכוון לפגוע בי. הוא תיקן את השולחן ולא חשדתי בכלום. מאוחר יותר חשדתי שיכול להיות שהוא סתם בא לגנוב וללכת.
- דולב** (ליזהר) אני לא יודע מי אתה, אני לא יודע מה אתה רוצה. אולי תפתח כבר את הפה, שנבין בדיוק מה קורה פה?
- מנחם** (מקבל אומץ וצועק לעבר יזהר) מה הסיפור שלך?! לפעמים אנחנו מחפשים דברים שאנחנו לא יכולים למצוא! יכול להיות שאתה מחפש את הבית של השכנים!?
- אורה** (כמעט לעצמה) אני לא מאמינה, זר ניכנס לבית ולא רוצה לעזוב... איזה סיפור משמים הבאת לנו, אלוהים.
- מנחם** (לאורה) את יודעת איזו אסטרטגיה הייתה יכולה למנוע את המצב הזה? לא לתת לו מלכתחילה לפסוע צעד אחד פנימה. אני מקווה שלמדת את הלקח שלך, ותתחילי להקפיד לנעול את הדלתות.
- דולב** (ליזהר) אתה מתנהג כמו בהמה עיקשת.
- יזהר** (צועק) זה הבית שלי!
באתי לארץ למכור את הבית שקיבלתי בירושה.
- אורה** מה?! תחזור על מה שאמרת.
- דולב** (מתקרב כמאיים) מה אמרת?
- אורה** דולב עזוב אותי, הבן אדם מחורפן לגמרי.
- מנחם** בדיוק מה שאמרת לא שפוי.
- דולב** קדימה! צא, צא, צא...
- מנחם** דולב די, אתה רואה שהבן אדם לא שפוי.
- אורה** יכול להיות שמנחם צודק.
- יזהר** אתם יודעים מה? במחשבה שניה... חשבתי לעשות זאת בדרך אחרת. אני אביא אליכם את המשטרה והם יוציאו נגדכם בצו פינוי כי אתם מסיגי גבול. זה הבית שלי! אתם הפולשים כאן, גרתם פה שנים מבלי לשלם. אני מוכן למכור לכם אותו.

{כולם בצחוק לגלגני}

אורה   זאת בדיחה טובה. אתה פולש בדחן!

מנחם   בדחן, מוקיון, ג'וקר, בדרן וליצן.

דולב   מצוין, לך תקרא למשטרה ותגיש תלונה.

{יזהר מושיט יד לכיס מעילו.
כולם נרתעים}

אורה   (צורחת) אקדח!!!

יזהר   (מרגיע) אין לכם ממה לפחד. (הוא שולף מכיסו חוזה)

יזהר   זה רחוב בן מתתיהו נכון?

אורה   כן.

יזהר   זה בית מספר עשר?

אורה   כן.

יזהר   זה הבית שלי.

(מראה להם את החוזה) בבקשה, תסתכלו. קיבלתי אותו מאבי שנפטר לפני שבוע באוסטרליה.

{כולם מעיינים בחוזה. אחוזים בהלם}

דולב   הפרטים מתאימים.

(לאורה) יש לך את חוזה שלנו?

אורה   אני חושבת שצריך להיות.

דולב   ואיפה הוא.

אורה   אולי בתיקיה.

דולב   מה את עומדת? רוצי להביא אותו!

{אורה ממהרת לצאת}

מנחם   (ליזהר) יכול להיות שהבית שלך הוא הבית ממול, וזו טעות במספר.

יזהר   גם אני חשבתי כך. לכן יצאתי לבדוק שוב שזה בית מספר עשר.

- דולב** אנחנו מיד נבדוק את החוזים עם מספר החלקות והדירות.
- מנחם** יתכן ששניים רכשו את אותו בית. כבר היו מקרים בעולם נוכלים שמכרו בית אחד למספר רוכשים.
- {אורה חוזרת עם תיקיה מחטטת בה ומוציאה את החוזה}**
- אורה** (לדולב) קח.
- דולב** (מעיין) הוא צודק. זה אותו חוזה... שניהם מקוריים.
- יזהר** אמרתי לכם שהבית שלי.
- אורה** (בהתרסה) הוא שלי!
- יזהר** גם שלי! ואני מוכן כפי שאמרתי למכור לכם את החלק שלי.
- מנחם** (מעיין בחוזה) רגע, רגע... (מצביע) תראו פה, פה... שניהם רשומים תחת שם המשפחה "אופק."
- דולב** כל הפרטים זהים חוץ מהשמות הפרטיים. (ליזהר) איך קוראים לאבא שלך?
- יזהר** גבריאלי. הוא מת לפני שבוע, והבאתי את גופתו לקבורה בארץ. לפני שהוא נפטר מסר לי את החוזה הזה, ולא פירט, רק אמר "זה הבית בישראל".
- דולב** לסבא שלא הכרתי, גם קראו גבריאלי.
- {אורה רצה מהר לחדרה}**
- יזהר** אם זה מה שאני חושב...
עכשיו אני מבין את הסיפור שסיפר לי אבי בילדותי...
על הריח המיוחד בשכונה שאין דרך להגדירו. יש ריחות שנולדים איתם, הם צרובים בגנים.
- אורה** (חוזרת נרגשת מאוד, רועדת. בידה תעודת זהות) אתה... אח שלי!
- {אורה ויזהר משווים בין תעודות הזהות של שניהם}**
- אורה** (בוחנת את יזהר בעיניים אוהבות) זה דולב, הבן שלי, וזה בן הזוג שלי מנחם.

זזהר	זה אתה שעושה לה בעיות?
אורה	אני עושה לו את הבעיות.
דולב	(לאורה) מצאתי דוד שלא ידעתי על קיומו.
זזהר	ומתי אימא...?
	{שתיקה. אורה לא מצליחה להתאפק ופורצת בבכי}
אורה	(תוך כדי בכי) לפני שנתיים.
זזהר	(מהנהן בראשו) הבנתי... אנחנו צריכים לשמוח. (לדולב) עכשיו יש לך ארבעה בני דודים.
אורה	יש לך ארבעה ילדים?
זזהר	פיונה הגדולה על שם אימא, יעל השנייה, השלישי יואל, והרביעי על שם אבא גבריאלי.
מנחם	(נרגש) מי היה האמין לתרחיש כזה משוגע. (ממהר לתקן) משוגע במובן הטוב של המילה.
זזהר	(בהתרגשות ופורץ בזעם) אימא, אבא, למה? למה אימא?! למה אבא?! הם הכינו שני חוזים מקוריים לירושה. כך הם קיוו שזה מה שיאחד אותנו ביום מן הימים.
מנחם	(תוך כדי עיון בניירת. לעצמו) מי יודע מה קרה ביניהם שנוצרה הפרדה כזאת? (פורץ בצעקה) היי! פה כתוב בית מספר אפס אחד 01! וזה בית מספר אחד אפס 10!
	{שתיקה. ממהרים להסתכל בחוזה}
מנחם	זה הבית בקצה הרחוב, ממול לבית הזה.
אורה	(ליזזהר) עכשיו תוכל להריח ולאכול את התבשילים שלי.
זזהר	(לדולב) ואני שמח שהצלחת לשלוט בעצמך ולא פירקת אותי.
דולב	גם אני.

{מנחם מתקרב לאורה במן חנפנות. אורה מחבקת אותו חזק, מועכת אותו}

מנחם (בקושי מצליח לנשום. בקול חנוק) לפעמים אדם חולם בהקיץ על חיים אחרים, אבל רק לעתים נדירות זה מתגשם.

{אורה מנשקת את מנחם נשיקה מצלצלת על מצחו}

אורה (ליזהר) אתה יודע מה קרה בין ההורים שלנו?

יזהר לעולם לא נדע. אבא לא סיפר לי כלום עליכם, סיפר שאימא נפטרה כשהייתי ילד.

מנחם ואוו, זה אכזרי.

דולב אבל למה לא סיפרו?

אורה היו צריכים למות כדי להפגיש בינינו.

יזהר אני רוצה לקבור אותו לידה.

אורה פורסת ידיים ומחבקת את יזהר.

סוף